

2200.

Изпитвам безпартийно задоволство
При гледката партийци да се борят
Заради собственото си охолство,
А с жар за идеали да говорят.

Такива съвършени лицемери
Марксизмът може само да създава,
Подобни Господ няма да намери
Дори във Ватиканската държава.

Те Подлостта превърнаха в богиня,
Която Партията ръководи,
Веднъж червена, друг път тъмно синя,
Убийствена през всички периоди.

Аз отстрани стремя се ден и нощ
Да намалявам битата си площ.

2201.

*Историята не е наука. (А. Шопенхауер,
“Светът като воля и представа”)*

Историята? – Гробищна могила
На младостта от всички времена
Или инстанцията, придобила
Права да носи цялата вина?

За доста хора тя не е наука,
А архиварски някакъв отчет
На траурната музика под звука
И чрез смъртта придвижвана напред.

Загадка...Но е факт, че тя отрежда
Кой във витрината ѝ да е пръв
Не по залежи от добра надежда,
Но по пролятата човешка кръв.

А другите, заслужили внимание,
Събират прах в насипно състояние.

2202.

Атóмът нявга беше неделим.
Законът също. Но сега не е.
Това е тъжен факт неоспорим –
Съдът Закона раздели на две.

Едната част – за простия народ,
А другата за всички големци,
За първите – окови и хомот,
За вторите – похвали и венци.

Със баснята за справедливостта
Отдавна сън сънува този свят,
Че скоро ще възтържествува тя
И че Законът ще е всепризнат.

Във името на Истината свята
Въпросът е обаче: “Кой от двата?”

2203.

Готвят миналото си грижливо
Службогонците със много мъка,
За да е идейно и красиво –
Пример за служебна препоръка.

Миналото бързо се орисва
Щом фантазия човекът има
И така естествено се вписва
Във изискването на режима.

“Три фашистки складове превзел е!”
Казват днес за вожда ни прославен,
А той в кръчмата е хвърлял геле
И във пиенето нямал равен.

Тази приказка е проверена –
Миналото със властта се сменя.

2204.

Душата на диктатора? – Там злоба
Е смесена с неописуем страх,
Че дългите страдания на роба
Вещаят мъст за неговия грях.

Убийства нови той ще заповядва –
Основата на неговата власт,
И ще размахва кървавата брадва
Докато дойде за разплата час.

Дали ще е светата гилотина
Или приготвен за врата му клуп,
Но в името и на Отца и Сина
Светият Дух ще го превърне в труп.

А после млад човек със глас чудесен
Смъртта му ще превърне в бодра песен.

2205.

Почти-класиците са многобройни
И всеки иска къс от Вечността,
Кои от тях са за това достойни
Решава Времето, а не властта.

Пари властта им даде и медали
“С огърлие”, “със лента” или без,
Обсипа ги със ласки и похвали –
Награда за изгубената чест.

Макар честта им да им беше скъпа,
Лишиха се от нея без тъги...
Реката на забравата окъпа
На деспотизма верните слуги.

Защото смяната на чест със слава
Не дава слава, а обезличава.

2206.

Забелязвам някакво вторачване
В съществителното “опростачване”,

То със сгода и без сгода
Се приписва на народа...

Той в безправното си положение
Изтърпява всяко унижение,

Но съзира, че простаци
С ненаситени мераци

Са любимите ни предводители
И парламентарни говорители –

Винаги щом ги попитат
Себе си зоват “Елитът”,

Пазейки местото на България
В дъното на двете полушария.

2207.

Едно измежду важните явления,
Които не вълнуват само мен,
Е странното житейско поведение
На всеки със “герой” удостоен.

Умре ли той когато му е времето,
Човечеството кичи го с цветя,
Но жив ли е, не иска да приеме то
Гореща да подържа почитта.

Със дегиризацията трудно
Привиква нявгашният общ кумир
И в алкохола, често непробудно,
Намира ново щастие и мир.

Но винаги в последния момент
С връща в своя собствен монумент.

2208.

На “Клетниците” стотното издание
Се чества повсеместно в наши дни,
Но първото без всяко колебание
Критикът дръзнал би да отклони.

Избягват се картините епически
От автори със нови имена,
Те главно са остатъци класически,
Създавани през други времена.

А онова, което днес е главното
В живота на издателския тръст,
Е в празнославието (и в най-славното!)
Размерът да е по възможност къс.

Тогава се пристъпва без забавяне
Към ползотворното му претопяване.

2209.

Когато глупостта е под налягане
Тя става източник на взривна сила,
Която непосредствено засяга ни
Ако във близост се е проявила.

Очаквано в Народното събрание,
Но също и в научни институти,
Засяга хора тя с научни звания,
А и държавници навред прочути.

Напразни засега са всички напъни
Налягането да се контролира
Чрез производство на предпазни клапани,
Експлозията за да се възспира.

По всички показатели изглежда,
Че глупостта се самопроизвежда.

2210.

Демократичните държави имат
Прехвалени слугински заведения
Където сред демократичен климат
Младежи учат се на подчинение.

Слугата трябва да се обучава
Да схваща от най-малкото подсещане
И всичките си сили да отдава
Несгодите с любов да са посрещани.

Той или тя са безусловно длъжни
Оброка си да спазват за мълчание
И колкото и много да са тъжни
Да не издават своето страдание.

Докато някой нявга ги подсети,
Че те са хора, а не са предмети.

2211.

*Нынешнее время-это время золотой середины
и бесчувствия, страсти к невежеству...*

(Ф.М. Достоевский, "Подросток")

Нима остава място за съмнение
Във силата на посредствеността?
Със безпощадното си настървение
Обсебила държавата е тя!

А управлението ѝ е несменяемо,
Един негодник следва подир друг
И на топора не се вижда края му,
Покрит от знамето със сърп и чук.

Естествено е главното оръжие
В борбата да е страшният терор,
За който Партията-майка лъже я,
Че той лекарство е, а не позор.

И както във Историята става,
Накрая победителят решава.

2212.

Да, жалко е, че често Свободата
Замества се със мамещо удобство -
Човекът сам да си реши съдбата,
Чрез избора на най-доброто робство.

За този избор хора мрат във боя,
Поведени от светли идеали,
За радостното бъдеще на тоя,
Чиято подлост късно са узнали.

О, той окачва техните портрети
На видно място в своите палати! –
Един, че втори, трети и десети,
Какъв венец от мъртви демократи!

Печално наблюдават го оттам
И вместо него те изпитват срам.

2213.

Запасите от героизъм тайно
Натрупват се във робските сърца,
Родени от страдание безкрайно
На старци, на жени и на деца.

За робите това е неизвестно
Докато дойде онзи чуден миг,
Когато да се мре изглежда лесно
Във името на идеал велик.

И тръгват те напред срещу куршума,
Съюзникът единствен е Смъртта
И ложе от окървавена шума
Приготвила е за борците тя.

Историята мълком наблюдава
И подвигът потъва във забрава.

2214.

Чрез призиви за равенство да властва
Бе неговата сбъдната мечта
И неизменно той със тях участва
Във завладяването на света.

Тълпи избраха неговото име
За знаме във великата борба
И дълго шестваха непобедими
Под звуците на бойната тръба.

Чрез равенството стигна той до трона
И си закупи папски благослов,
А после сам постави си корона
Със диаманти и със кръст Христов.

Той почна с боя за народовластие,
Но свърши като основа династия.

2215.

Очаква всеки светли бъднини,
А те най-често се оказват тъмни...
Кой ще превърне нощите им в дни,
Че после над годините да съмне?

Навсякъде е непрогледен мрак,
Непроницаема е робската завеса,
През нея да се мине няма как,
Затворена е даже за прогреса.

Зад нея бъдещето ни лежи,
Обвързано с вериги от режима
Край склада със очаквани лъжи –
За робите храна необходима.

Нарочен оператор ги подбира
И по екраните ги прожектира.

2216.

За сънищата още няма граници
И аз сънувах сън от трийсти век,
Разгръщах част от неговите страници –
На бъдещето ни далечен ек.

Гей-браковете бяха изключително
Полезни в раждането на деца,
Видях и в общината разрешително
За сватбата на мъж и на овца.

Признават се правата на животните
Да бъдат членове на парламент
И да участват в групите работни те
Със някакъв значителен процент.

Но в нашата държава родна, славна,
Последното е практика отдавна.

2217.

В света изпълнен с милост и жестокост
Аз влязох със разтворени обятия,
Жестокостта ме хвана в своя фокус,
А милостта познах в едно разпятие.

И удари понесох безответни,
Те идваха отвред и неочаквани
На Злото от засадите безчетни,
Но аз понасях всичко без оплакване.

Разчитах на наградата задгробна
За тежките понесени страдания,
Че с чист живот и със душа беззлобна
Достоен бях на всяко основание.

Но святостта ми беше изненадана -
О, тя на Дявола била е дадена.

2218.

*Дете на народен враг...(Това при
комунизма беше доживотна присъда)*

Познавате ли страшното страдание
На малкото детенце, обвинено
Без всякакво разумно основание,
Че във семейство “вражо” е родено?

Не липсва мнение пренебрежително,
Че щом като измъчват се децата,
Това е нещо недотам значително,
То даже ще им укрепи душата...

А болката, съпътствана с безсилие,
Изгаря мозъка като жерава
Във детската невидима бастилия
И ужасът от нея не престава.

Но за властта, пропита с престъпления,
Това се смята дребно провинение.

2219.

Народът, тази странна амалгама
От благородство, подвизи и грях,
В живота сякаш друга роля няма,
Освен да бъде съден зарад тях.

Навсякъде и винаги той губи,
Макар че хора в него се кълнат,
Едни са ласкави, а други груби,
Но лесно го предават всеки път.

Традицията е завидно стара,
Непоклатима е като скала,
Менят се моди, времена и вяра,
А тя остава както е била.

И ние трябва да зовем “сиятелства”
Виновните за страшните предателства.

2200.

При диктатурата не е ли странно? –
Заменя се смъртта със подлостта...
Смъртта е нещо строго постоянно.
Но подлостта? – Променлива е тя.

По-малко подлите зоват се честни,
Гордеят се, надигат бодро глас,
Така гласът по-подлите да стресне,
По подлост всички да са с равна част.

А правилният избор ги спасява
И удължава техния живот,
Смъртта годините им опрощава
Във полза на поредния хомот.

Със “Подлост или смърт!” напред към слава
За вожда, който всичко управлява!

2221.

Във гробищата, този град на мъртвите,
Държавите ще увековечат
Чрез паметници с помощта на църквите
Безправието вредом в този свят.

От пирамидите на фараоните
До днешния разкошен мавзолей
Заставят се да вярват милионите
На властите в отровния елей.

Така се продължава тиранията
Над живите чрез робство и в смъртта,
За да приемат кротко орисията,
Че им е второ качество честта.

Естествено тиранът най-жесток
Ще бъде с паметника най-висок.

2222.

*Юдеите вярват само в това, което
не виждат. (О.Уайлд, “Саломе”)*

Невидимото вдъхва силна вяра,
Която трудно е опровержима
И никой никого не ще накара
Да каже, че го няма, щом го има.

Добрият бог е винаги невидим
И той изпраща своите уроци
Към нас (при него няма как да идем)
Чрез многочислените си пророци.

А ползата от божата потайност
За вярата е точно проверена –
Осигурява ѝ тя дълготрайност
И на жреците работа платена.

Бог за глупците е предназначен,
Но е от мъдречи изобретен.

2223.

Човеци безразборно са избити
В червените години на терора
Със имена най-често неразкрити –
Остава само, че били са хора.

Разобличавали ги по ръцете,
Куршум - ако са с длани без мазоли...
Сред комисарите от бяс обвзети
Не можел никой милост да измоли.

Ужасно е, че е било възможно
В изпълненото нявга с ужас време,
Но още по-ужасно и тревожно
Е отказът това да се приеме.

Но и без отказ бързата забрава
Ужасните картини заличава.

2224.

*Пренаселеност заплашва
човечеството.(Статистика)*

Природата си има свои начини
За обзавеждане на този свят,
С морални норми те не са затлачени,
Използва тя убийства, мор и глад.

За динозаврите и за мамутите
Смъртта подготвила без капка жал,
С огромните стомаси са прочути те
И всеки своята дажба е изял.

Заместват ги по-малки от роднините,
А и при хората ще е така,
Ще се смаяват всички те с годините
По тяло, по ръце и по крака.

И там където са били мамутите
След време ще живеят лилипутите.

2225.

*Има ли незаконородени
деца? (Въпрос)*

За пещерните хора е известно,
Че незаконно те са се множали,
А във последствие, макар нелесно,
Чрез сватбите закона са познали.

С това обаче ясно е, че ние
Сме до един незаконородени,
Щом родословието ни се крие
Във тъмнината на безбрачни гени.

Защо тогава подли лицемери
Дамгосват злобно с “копеле” децата,
Самите скрили се зад плътни двери
На миналото мрачно във мъглата?

Там се сдружават с други чужди мнения
Във името на недоразумения.

2226.

*Религиозното познание е по-високо
в сравнение с науката. (Н.А. Бердяев)*

Пространство, време и причинност – трите
Велики крепости на мисълта
Безропотно отключват си вратите
Пред Бог, създал Човека от калта.

Защо ли чудото е тъй желано
От хората? Защо? Защо? Защо?
Опиват се от нещо неразбрано,
Макар че разбираемо е то.

А в името на мамещото *нещо*
Насилствено народи цели мрат,
Кръвта човешка лее се зловещо
И в кланица превръща се светът.

Над всички чудо извисява ръст
Със образ на човек разпнат на кръст.

2227.

Чрез самовлюбеност без изневери
Диктаторът укрепва своя трон
С наджда щастието да намери
Под завоювания небосклон.

Но този вид любов го изморява,
Превръща се набързо в самота,
Ехти навред из цялата държава
И само се усилюва от властта.

Кръвопреливане не му помага,
Кръвопроливане обаче – да!
Със него сътворява своята сага
И историческата си следа.

Така прескача той от век във век,
Измамно назован “велик човек”.

2228.

По време на война дебелината
Е свойствена за генералитета,
Там трудно закопчават си куртката,
Повисват генералските шкембета.

Те сякаш за клане са угоени,
Но приликата със това приключва,
На смърт отиват техни подчинени,
Куршумът генерали не улучва.

Троянската война не е на мода,
Тогава полководците са мрели,
Сега на мода е да мре народа
За славни царско-генералски цели.

Във боевете вместо боговете
Участват безпилотни самолети.

2229.

И родолюбието както спорта
Се вече професионализира
И трябва да се вписва във паспорта,
Съдействие навред за да намира.

На всеки “главен патриот” за поста
Изгряват хиляди кандидатури,
Защото там се препечелва доста
И няма силни ветрове и бури.

С урок от около стотина думи,
За Делото готов е Патриота
И той го претворява в кръгли суми
При всевъзможни случки от живота.

За погребение и за рождение
Използва го с еднакво вдъхновение.

2230.

Избира роби да орат земята
Тиранинът на робския пазар,
А там където властва Свободата
Избират роби своя господар.

Букет от превъзходни кандидати
Краси демократичния пейзаж
И всеки качва робските заплати,
И всеки се заклева “Аз съм ваш!”

Но ако някой някога отиде
За помощ при избрания герой,
Героят сред отбор хуманоиди
Му казва “Аз съм ваш, но не и твой!”

Така на Свободата пред олтаря
Расте следизборната изневяра.

2231.

Какви са преуспяващите хора,
Които комунизмът завеща? -
Готови бяха всички за затвора,
А днеска са опора на властта.

За тях плашило грозно е моралът
Със притчите за праведен живот
И те със хитрост го заобикалят
За дълъг безначален период.

Те пример са за хиляди младежи,
Увлечени по златната следа,
Отхвърлили почтените брътвежи
За чест, за правда и за Свобода.

Във тяхното нормално общество
Парите са върховно божество.

2232.

Ако малък е рушветът,
Честен се оказва кметът

И с проклетия отрупва
Този, който го подкупва,

Щом не иска да узнае
Далаверата каква е...

Но след тази тъжна случка
Той цената ще налучка

И ще дава, и ще дава
Не теле, а дойна крава! -

Осъзнал е своята грешка
Колкото и да е тежка.

Важно е, че изход има
И че тя е поправима.

2233.

Над братската могила на талантите
Не виждам кръст, а само сърп и чук,
Поставени надлежно под командите
На някакъв всесилен политрук.

Поетите се рано разпродадоха
По двама и по трима наведнъж,
От яслата партийна доста ядоха
И я прославяха на шир и дълж.

Възпяха всички щуротии алени
И подлостта превърнаха в слова,
От Партията родна бяха галени,
Дори богат съюз им основа.

Но въпреки заслугите огромни
Народът не желае да ги помни.

2234.

*Пастър е бил заплашен от смъртна присъда
за умишлено убийство ако болният от бяс
Joseph Meister умре след вакцинацията.*

Помежду славата и гилотината
Се бореше за своите мечти
Без право да употреби ваксината
За бяс, която той изобрети.

Лекуваше с успех без разрешително,
Проклинаха го лекарите в хор,
Как издържа - това е изумително,
С инсулт плати за чуждия позор.

Но ето – даде здраве на елзасеца,
От бяс човек за пръв път е спасен
И новините като гръм понасят се!
С безсмъртие Пастър е награден.

За разлика от Лавоазие
Тя, гилотината, не го прие.

2235.

*Ich widme nun auch diese zweite und hiermit zugleich alle übrige
Angelegenheit meiner literarischen Bestimmung, und bin mit der tiefsten
Verehrung Ew. Exzellenz untertänig. (Immanuel Kant. Kritik der reinen
Vernunft, Посвещение на министър von Zedlitz)*

Изследвайки живота на класиците
Оставам доста често поразен
От странната им връзка с политиците
Ако не всеки ден, поне през ден.

Със коленопреклонност са купували
Спокойствие за личния живот,
На поданици кротки се престрували,
Възпявали корони и хомот.

Пред властващи нищожества се кланяли,
Превивайки угоднически гръб,
Когато във двореца са ги канели
Владетели със лик надменно тъп.

Утеха търсят с фразата позната:
“Такива бяха нявга времената”.

2236.

Защо творците бягат от нормалното?
Изглежда трудно то ги вдъхновява...
Те търсят във живота все скандалното,
Кое се превръща в лесна слава.

Кръвта, законсервирана във думите,
Е изобилна както във войната
И е във съответствие със сумите
На занаята според правилата.

Произведение с убийства лъснато
Не се нуждае даже от реклама,
То на успех се радва непрекъснато,
За него, ясно е, че криза няма.

А за читателя е интересно,
Човек да се убива че е лесно.

2237.

Самотата се отглежда трудно,
Доста трудно се опитомява,
Но сред обществото многолюдно
Тя единствена подкрепа дава.

Носи ада в себе си и рая
И понякога е богоравна,
Собствена религия сама е –
Католическа и превославна.

Никога не лъже Самотата,
Не изневерява на приятел
И предпазва брата от събрата,
Щом събратът станал е предател.

Ценно е при нея, че за щастие
Има собствено народовластие.

2238.

Подлостта човешка е навред,
Тя е дребна, но е всекидневна,
Случки незначителни наглед
С подлост ме обгръщат задушевна.

От съсед, чиновник, благ другар,
Тя доброжелателно извира
Като някакъв природен дар
И у мен оставя трайна диря.

Тя е част от днешния живот,
Аз съм свикнал с нея да общувам,
В бъдещето светло сочи брод,
На щастлив аз там да се преструвам.

Тъй светът ще бъде и пребъде,
Щом за подлост никой съд не съди.

2239.

Разтваря се устата на деня,
Опитва разни новини да вмести
И да ги сдъвче всички до една
Под формата на най-последни вести.

Препълва вестниците ни със смърт,
Със изневери, бомби и пожари
Във някакъв ужасен кръговърт,
Върху човека за да ги стовари.

И почвам да си мисля изумен
Дали е лошо да съм неграмотен
Ако така ще бъде защитен
От този буквен наплив доживотен.

А на екраните срещу лъжата
Единствен ляк остава слепотата...

2240.

Красивите и мъдри изречения
За труд – мерилото на стойността,
Бих искал да приема без съмнения,
Но с мен не е съгласна съвестта.

Какъв труд оправдава милионите,
Дарявани на някой млад спортсмен
Загдето завладява стадионите
С ритник, безбожно скъпо заплатен?

Заплатата на най-известни учени
Е само хилядна частица днес
От плащаната на лица, обучени
Да защитават “спортната ни чест”.

Чрез този пример ясно ще усетите
На обществото ни приоритетите.

2241.

За колко много смъртници съм чел,
Спасени във последната минута
С намесата на някой рицар смел
Или защото влажен е барута!

Но не такава е реалността,
Въжето и барутът са без грешка,
Не рицар, поп със кръста на врата
Е придружител на смъртта човешка.

Надяваш се до своя сетен миг,
Че избавлението ще се сбъдне,
Но твоят Бог, макар да е велик,
За теб не иска пръста си да мръдне.

Със любопитство е над теб надвесен,
Следейки правилно ли си обесен.

2242.

Познавах необикновен човек,
Макар и журналист, той бе грамотен,
Бе изпреварил доста своя век
И затова работеше самотен.

Във вестника за бедния народ
Той никой алчен властник не пожали,
Описваше бедняшкия живот
Със всичките му скърби и печали.

Привнесе в занаята полъх свеж
И волята за неподкупно слово,
Сърцето му бе пълно със копнеж,
За правдата на жертви бе готово.

Бе благородна неговата лира
И вестникът след двеста дни фалира.

2243.

Щастливо от година на година
Живеем чрез предпазна медицина,

След страх от гени някакви открити
Жените отстраняват си гърдите,

Подети от вълната на мълвата
Мъжете махат своята простата,

А някои, обвзети от уплаха,
За здраве се лишават от стомаха...

Чрез гените причина се намира
Кой точно орган да се оперира:

Една десетка видни генетици
И няколко десетки политици,

За да спасят от тумор своя мозък
В главите си смениха го със восък.

2244.

*...Они не скривают... алчную радость о внезапном
праве на бесчестье. (Ф.М.Достоевский, "Подросток")*

Безчестието – право на царете,
На вождове, водачи и тирани,
Е почвата където плодовете
На робствата растат и с тях се храни.

Превръща се във височайша воля
И с тази маска то узаконява
Отсъдената му вековна роля
Позора да превръща в трайна слава.

За вожда няма чест, но има цели -
Стремеж към власт със тайните ѝ скрити
И тази власт да бъде без предели
Над хората и даже над парите.

Мнозина безуспешно се надяват,
Но за беда все някои успяват.

2245.

*Да обичаш е тежко бреме.
(Еврипид, "Иполит")*

Най-зла е безнадеждната любов,
Тя всичко без остатъци изгаря
И смърт предлага вместо благослов,
Към ад, а не към рай врати разтваря.

Отечество! Защо съм влюбен в теб?
За робствата, с които си известно?
Или защото днеска си вертеп,
Крадци където богатееят лесно?

Така те нося в себе си навек -
С любов като незаздравяла рана,
Проклинам с нея твоя път нелек
И вярата във скорошна промяна.

Но не признавам своя грях основен,
Че аз пред тебе също съм виновен.

2246.

Мечтая престъпленията страшни
През робството да бъдат осъзнати
И съдени от властите сегашни...
Обаче те са техни адвокати!

Народовластие и диктатура
У нас оказва се, че са роднини
И в политическата ни култура
Червените превръщат се във сини.

Лица с еднакви имена фамилни
С концлагеристи хранеха прасета,
А днеска демократи са всесилни
Дори са членове на Минсъвета.

И острата им всепобедна брадва
Сред всички мир и правда проповядва.

2247.

*БКП издига “безпартийния” Кимон
Георгиев за премиер. (Септември 1944)*

Отечественофронтовски миражи
Прикриваха червения терор,
Наивната Европа за да каже,
Че одобрява нашия позор.

С гореща кръв се напои земята
И комунисти с животинска стръв
Избиваха невинните в страната,
Жадувайки за кръв и още кръв.

Помагаше им не един предател
От страх, от алчност и от тъпа злост,
Събрата си на Онзи свят изпратил,
За да получи синекурен пост.

За жалост тази политика стара
В Историята често се повтаря.

2248.

Във разградения отдавна двор,
Известен на света като България,
Расте чрез отрицателен подбор
Рояк от непомръкващи бездария.

Един от друг поемат те властта
На изборите смешни чрез щафетата,
Различни, но единни в подлостта
И във омразата си към просветата.

Във парламента извисяват глас
Като народни яростни защитници,
Но тайно с още по-голяма страст
Крадат безкрай чрез купените митници.

И чудно е, че след такова крадене
Все още има и трохи за ядене.

2249.

Надежди празни се тълпят пред входа
Над клопката, названа парламент
И давят се в сълзите на народа
В очакване на сгодния момент.

Той никога обаче не настъпва,
Макар и многократно обещан,
Властта от него бързо се отдръпва
И го превръща във наивен блян.

В Музея на надеждите почива
Сбор от надежди със прекрасен лик,
За да доказват колко е красива
Лъжата в името на вожд велик.

От нея той е винаги подкрепян
Във изключително висока степен.

